

BA CÂY BÚT CHÌ

N NGÀY 15 Juin! Em Thanh đã mỏi mắt trông cho đến ngày 15 Juin, vì ngày đó là ngày bãi trường và là ngày phát phần thưởng.

Ngày 15 Juin đã đến, lễ phát phần thưởng cũng vừa xong; năm giờ chiều,

chỉ thích có ba cây bút chì mà thôi. Theo lời em Thanh nói thì ba cây bút chì đó ở ngoài phố không tiệm nào có, mua tận Hà - nội hay Sài - gòn mới được mà thôi. Cũng theo lời em Thanh thì ba cây bút chì đó là ba cây

Có phải bút chì của cậu Thanh không?

em Thanh vui-vẻ mang cả nào sách, nào vở, nào giấy, nào bút mà em vừa lãnh từ tay thầy giáo, đi một mạch về nhà. Lòng em Thanh vui-vẻ vì em đã tận-tâm học-tập trong một năm, nên em chắc thế nào Chúa cũng được vui lòng, cha mẹ em thỏa dạ.

Về nhà, bỏ áo mũ xong, em Thanh lật-dật soạn gói đồ thưởng ra mà khoe với mọi người: Đây là quyền tập đọc giá những 1\$20, đây là quyển sổ xinh-xắn ngoài phố họ bán ít nữa cũng 0\$50, đây là... đây là... toàn những vật quý, đắt giá cả, nhưng em Thanh

bút chì màu: một cây màu đỏ, một cây màu xanh và một cây nữa màu vàng. Em Thanh chưa gọt, sao em biết rõ như thế? Có khó gì đâu? Em chỉ xem da gỗ mà đoán thôi! Kìa, chớ không phải cây chì đỏ thì họ nhuộm da gỗ màu đỏ, cây chì xanh thì da gỗ màu xanh, cây chì vàng thì da gỗ màu vàng, sao?

Em Thanh tin ở sự đoán không sai của em. Em Thanh vui-sướng vô-cùng! Rồi đây mặc sức cho em Thanh vào màu mấy cái địa-dồ của em vẽ, em không cần mượn hộp viết

chì màu của thảng Bình để cho nó khỏi nói nặng nói nhẹ nữa.

Em Thanh vui - sướng vô - cùng... Vui-sướng vô-cùng, em Thanh lật-đật mượn dao lên để gọt ba cây bút chì rất quý của em. Bắt đầu em gọt cây da vàng, càng gọt đến cái chì ở trong chừng nào, sắc mặt em càng biến; em nói thầm một mình: «Có lẽ đâu!» Vội-vàng, em gạch càn lên trên cái bia vỡ của em. Chao ôi! Ai có ngờ! Ai có ngờ cây bút chì da vàng này là cây bút chì đen. Tuy vậy, em Thanh chưa đến nỗi thất-vọng hẳn, còn những hai cây mà. Lật-đật, em gọt cây bút chì da đỏ. Chao ôi! Chao ôi! Cây bút chì da đỏ này cũng là cây bút chì đen nữa! Em Thanh bắt đầu thất-vọng. Nhưng còn một cây xanh nữa, em cũng gọt phứt đi. Em Thanh gọt phứt cây bút chì da xanh...; chao ôi! Em Thanh chỉ còn đủ sức ngồi phịch xuống chiếc ghế mây. Cây da xanh này nó cũng là cây bút chì đen, chẳng khác gì hai bạn của nó.

Ném ba cây bút chì xuống đất, em Thanh thở ra, ứa hai hàng lệ, thất-vọng.

Từ này giờ anh ruột của em Thanh đứng sau tấm màn xem em Thanh gọt ba cây bút chì mà mỉm cười. Đến khi thấy em Thanh ném ba cây bút chì xuống đất, mới bước ra lượm ba cây bút chì lên, kêu em Thanh mà nói:

—Tội-nghiệp em tôi, sao em khờ thế? Dầu ba cây bút chì này màu da sặc-sỡ, sao em không coi hai đầu thử màu gì? Nếu em đã coi thì đầu em có sự thất-vọng lớn đến thế này. Nhưng thôi, em hãy vui-vẻ đi vì là một bài học Chúa dùng dạy em đó.

Nghe đến đây em Thanh ngó lên mặt anh và lóng tai để nghe anh nói.

Thấy vậy, người anh tiếp:

—Chắc em biết trên mặt đất còn có biết bao nhiêu trẻ nhỏ khác không giống màu da với em: có đứa da trắng, có đứa da đen, có đứa da đỏ tùy theo từng xứ, cũng như ba cây viết chì này

màu da gỗ khác nhau vậy. Nhưng Kinh-Thánh dạy cho ta rõ rằng khác màu da không quan-hệ, em ạ; vì Đức Chúa Trời không ngó màu da, mà Ngài ngó cái lòng của ta, cũng như ta muốn biết chì đen, chì đỏ, hay chì vàng thì không ngó cái da gỗ ở ngoài mà ngó cái chì ở trong vậy. Này, ba cây bút chì của em đây, tuy ở ngoài da gỗ mỗi cây mỗi màu, nhưng ở trong cây nào cũng chì đen cả. Chúng ta cũng vậy, dầu Tây, dầu Mọi, dầu An-nam có khác nhau là khác màu da thôi, chớ lòng ai cũng như ai, đều đen cả trước mặt Đức Chúa Trời. Em hãy nhớ câu này trong sách Rô-ma đoạn 3 câu 23: «Mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh-hiền của Đức Chúa Trời.» Nhưng, em ơi, ta có nên thất-vọng không? Không, vì ta có phương-pháp đổi lòng nên mới. Em có biết phương-pháp đó không? Dễ lắm! Chỉ để Chúa Jê-sus ngự vào lòng là đủ rồi. Em cũng nên nhớ câu này nữa ở thư Giăng thứ nhứt, đoạn 5, câu 12: «Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống.»

Này em ơi, em có phước được nghe lời Chúa sớm, chớ còn bện em, về miền thượng-du, trẻ con Mọi chưa có dịp nghe lời Chúa. Em phải biết rằng mấy em đó cũng có linh-hồn như em, cũng cần huyết của Con một Đức Chúa Trời như em vậy. Em nên nhớ cầu-nguyện xin Chúa sai nhiều người đem Tin-Lành đến cho họ, và nếu ý Chúa muốn, cầu-xin Chúa dùng chính mình anh em ta vào việc lớn-lao đó, em ạ!

Em Thanh nghe xong những lời anh bày-tỏ, cảm-động vô-cùng, bèn cùng anh qui xuống cầu-nguyện cho công-việc Chúa ở miền thượng-du. Cầu-nguyện xong, em đứng dậy, quên sự buồn-rầu khi nãy. Trái lại, ta nhìn thấy mặt-mày em vui-vẻ vô-cùng. —*Nguyễn-đạt-Nhon thuật.*

VÌ SA RÃNH, MỚI LÀM LÀNH

UỚC-HÀN, con nhà giàu, ít tuổi, không biết gì. Ở nhà sang, nuôi ngựa con, mặc quần-áo đẹp. Tánh kiêu-ngạo lắm! Nghĩ mình được sanh làm con nhà giàu, hạnh-phước biết bao! Ước không hề nghĩ học làm người hạng tốt. Càng ngày càng vô-lễ: dãi tãi-tối rất bạc; có khi lại ngược-dãi cả chó nữa. Một bữa, Ước giờ chơn đá chó. Chó đó tên gọi Thấu-tắc vốn dữ. Sau khi bị đá, nó nhe răng, làm bộ muốn cắn trả. Ước sợ, từ đó không dám ngược-dãi nó nữa. Còn tãi-tối sợ Ước, thì Ước lại cứ làm già. Gặp trẻ nhà nghèo, Ước thường dãi-dãi một cách hung-ác.

Một hôm Ước đang chơi trong vườn hoa ở trước sân, vừa gặp một cậu bé trạc tuổi với Ước, mặc áo cũ, dãi mũ rách, đi chơn không, đứng cửa vườn, tay cầm một cái thùng nhỏ chứa đầy trái mơ, tỏ vẻ yêu Ước. Đó là một cậu bé con nhà nghèo. Ước đến gần, mắng rằng: «Đi mau! đi mau! Ta không muốn thấy một đũa ăn-mặc rách-rưới đến đứng ở đây.» Anh nghèo nói: «Hãy thông-thả. Tôi đương khát, xin anh làm ơn cho tôi chén nước uống. Anh là con nhà giàu, chắc không tiếc gì cái đó.» Ước nói: «Ta không thể cho mấy một vật gì được. Mấy không đi ngay, thì ta xuất chó ra đuổi bây giờ.» Không làm sao được, anh nghèo bèn đi.

Giây-lát, Ước nghĩ đến mơ, thêm ăn quả, cũng đi ra ngoài tìm-kiếm. Thấy một cây ở chỗ lối rẽ, sai trái lắm. Bèn kia rãnh, lại có một cây, trái sai hơn và lớn hơn. Ước muốn hái những trái lớn đó, thấy rãnh không rộng lắm, tưởng nhảy qua được, bèn lùi lại vài bước, rồi chạy vội lên, nhảy phắt một cái. Chẳng dè rãnh rộng quá tầm, nên Ước sa ngay xuống. Trong rãnh nhiều bùn lầy, quánh và dính lắm. Ước sụt xuống gần nửa

người, không thoát ra được. Sợ quá! Lớn tiếng kêu cứu, không ai trả lời hết. Vì ở gần đây không có người ở. Ước vẫn biết vậy, nên cũng không lấy làm lạ. Song cứ kêu không dứt tiếng, đến đổi mệt quá, không ra hơi nữa; vẫn chẳng có ai đến cứu. Nghĩ bụng bữa nay chắc phải đứng hoai trong rãnh. Đang khi bối-rối, bỗng nghe trên đường có tiếng người đi, nhìn lên té ra là anh nghèo mà mình mới đuổi khỏi cửa vườn buổi sớm. Ước chẳng rời kể đến sự mình đã đuổi hẳn, cũng không rời kể đến hẳn có thù mình hay không, vội la lên rằng: «Anh ơi! Cứu tôi với! Tôi sẽ biếu anh một đồng bạc.» Anh nghèo nói: «Giờ tay ra! Tôi không mong anh đền ơn đâu.» Anh nghèo liền phục xuống đón lấy tay Ước, cố sức lôi lên.

Ước lên đến chỗ đất khô-ráo, suốt mình lấm-láp, mũ mất, giày tụt một chiếc ở trong rãnh không thể lấy lên được, trông rất là khổn-nạn! Anh nghèo mỉm cười mà rằng: «Thân-thề đôi ta bây giờ ai lem-nhem hơn?» Ước nói: «Tôi. Song tôi đã nhờ anh cứu khỏi nạn này, lòng thật áy-náy! Vì sớm nay tôi đã đuổi anh ra khỏi cửa vườn.» Anh nghèo không đáp.

Hôm sau, anh nghèo qua cửa nhà Ước, Ước ở trong ngõ thấy, liền ra rủ vào chơi, đem thổ và vệt con ra cho xem, lại đem ngựa con ra cho cỡi. Anh nghèo hỏi: «Sao nay anh có lễ-phép như vậy?» Ước đáp: «Vi cái rãnh bùn nó đã dạy tôi.»

Rất mong các em đọc truyện này thì ai giàu chớ có tự-kiêu, song phải ăn-ở nhã-nhận, ai nghèo chớ lấy làm thẹn, song phải giữ trọn bản-phận. Đừng cậy tài, cậy của mà khinh-dể ai, nhưng phải sẵn-sàng giúp-đỡ mọi người, dầu là người đã ở bạc với mình cũng vậy. Trong mọi sự, hãy noi gương sáng của Đức Chúa Jê-sus.—*Diệp báo Tàu.*

GIAI-ÁP K TRIRÁC

DÂN-SỐ K và I SA-MU-ÊN

KHÓ NGH

Một hôm auli mang lai nhà em Bình (thầy me em mò hiều làm Ô vàng bạc) một lá vàng vuông, mỗi chiều 2 phần (0m02) dê nhò- em và c ng dê thú- y em, *phải dùng chính miếng vàng đó, cắt ra và xep thànli niòt cái hình tháp-tLr ngang doc àng nluv iính vl divài dâg, nhivng không \divac cãt thira hay thiêu.*

Em rất tinh , quá-quyết uhân ngay. Vày, nếu các em ó ía-vi em Bình thì các em sẽ cắt và xep lá vàng ó thề' nào?— *Nguijen-ngac-Cluìn.*